

Щоранку Рейчел сідає в потяг і спостерігає з вікна вагона за парою, що снідає на терасі свого будинку. Їй здається, що вона їх знає, вона навіть вигадала їм імена — Джесс та Джейсон. Для неї вони ідеальна пара. Їхнє життя здається безхмарним, на відміну від її власного, у якому були розлучення, депресія, проблеми з алкоголем, що спричинили провали в пам'яті. Якось на подвір'ї ідеальної пари вона спостерігає дещо приголомшливе. Лише декілька секунд, доки поїзд не зрушує з місця... Але цього достатньо...

Бо невдовзі з'ясується, що Джесс зникла. Не в змозі триматися осторонь, Рейчел іде до поліції, бо вважає, що знає причину. Але чи повірить поліція тій, хто має проблеми з алкоголем? І чи не пошкодує Рейчел про втручання в чуже життя, повне зловісних таємниць?

Напружений психологічний трилер, що вибухнув у світовому книжковому середовищі.

За перші місяці продано 3 000 000 примірників. Права на видання книги придбали 44 країни світу, а на екранізацію — кінокомпанія «DreamWorks». «Дівчину у потягу» порівнюють із фільмами Гічкока та романом Джилліан Флінн «Зникла».

«Дівчина у потягу» Пола Гоукінз — справді чудовий роман, який тримає в напруженні. Через нього я майже всю ніч не спав. Оповідачка — просто супер...

Стівен Кінг

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-9254-6

9 789661 492546

ПОЛА
ГОУКІНЗ

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

ПРИГОТУЙТЕСЯ ДО ПОДОРОЖІ. ВАС ЗДИВУЮТЬ ЖАХІТТЯ,
ЯКІ ПРИЧАЇЛИСЯ ЗА ПОВОРОТОМ.

USA TODAY

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

ТИ НЕ ЗНАЄШ ПРО НЕЇ НІЧОГО.
ЗАТЕ ВОНА ЗНАЄ ПРО ТЕБЕ ВСЕ

ПОЛА ГОУКІНЗ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Paula Hawkins

THE GIRL
ON THE TRAIN

A Novel

Пола Гоукінз

ДІВЧИНА
У ПОТЯГУ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
Г74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Hawkins P. *The Girl on the Train : A Novel* / Paula Hawkins. —
London : Doubleday, 2015. — 320 р.

Переклад з англійської *Інни Паненко*

ISBN 978-966-14-9254-6 (укр.)
ISBN 978-08575-2231-3 (англ.)

© Paula Hawkins, 2015
© DepositPhotos.com / ginton, обкла-
динка, 2015
© Маріанна Пашук, обкладинка, 2015
© Cover design by Claire Ward / TW,
2015
© Hemiro Ltd, видання українською
мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», переклад та художнє
оформлення, 2015

Цей твір є цілковитою вигадкою.
Будь-який збіг з реальними людьми чи подіями
є випадковим.

Її поховали під білою берізкою, біля старої залізничної колії, і лише пірамідою з каменів позначено місце її поховання. Насправді це лише невеличка купка камінців. Я не хотіла привертати увагу до її могили, але й не можу залишити її без спогадів. Тепер вона знайде тут спокій, ніхто її не турбуватиме, а тишу порушуватимуть лише пісні птахів і грюки потягів.

Одна — задля смутку, дві — задля радощів, три — задля дівчини. Три — задля дівчини. Я застрягла на трьох. Не можу рахувати далі. Голова гуде від звуків, у роті в'язко від крові. Три — задля дівчини. Я чую гомін сорок, вони сміються, дражнять мене, хрипло гелготять. Очікуй звістки. Сумної звістки. Тепер я бачу їх. Чорних на фоні блакитного неба. Не птахів. Щось інше. Щось наближається. До мене хтось звертається: «А зараз дивись. Подивись, до чого ти мене довела? Що ти змушуєш мене робити?»

Рейчел

П'ятниця, 5 липня 2013 року

Ранок

Біля залізничної колії лежить купка одєжі. Щось блакитне — напевно, сорочка — з брудно-білим. Можливо, це простий мотлох, який вітром принесло з порослого чагарником берега річки. А можливо, це залишили залізничники, які працювали на цій ділянці колії — вони тут нерідкі гості. А можливо, взагалі щось інше. Мама завжди казала, що в мене надто жива уява. І Том так уважав. Нічого не можу із собою зробити: тільки-но побачила або цей непотріб, або якусь брудну футболку чи один черевик — одразу ж починаю гадати, де інший. З якої ноги вони впали.

Потяг штовхається, ляскає і зі скрипом знов починає рухатися, невеличка купка одєжі зникає, а ми тягнемось далі до Лондона зі швидкістю жвавого бігуна. Деякі пасажери за мою спиною роздратовано зітхають, але нічого не вдієш. Потяг о 8:04 з Ешбері до Юстона зі всіма зупинками може випробовувати терпіння навіть найзагартованішого пасажира, який щодня їздить до міста на роботу. Подорож має тривати загалом сорок чотири хвилини, але таке трапляється дуже рідко: ця ділянка залізничних колій надто стара, зношена, тут безліч проблем із сигнальною системою та постійно ведуться якісь відновлювані роботи.

Потяг повзе коліями; трясеться повз товарні склади та водонапірні вежі, мости, сараї, скромні будинки у вікторіанському стилі, задвірок яких виходить просто на колії.

Я, притиснувши лоба до вікна, дивлюся, як ці домівки проносяться повз, немов панорама в фільмі. Крім мене, такими їх ніхто не бачить; навіть їхні господарі ніколи не

дивляться на свою власність із цього боку. Двічі на день мені пропонується зазирнути у їхнє життя. Лише на мить. Коли бачиш незнайомих людей, які впевнено почуваються у власному домі, це чомусь заспокоює.

У когось дзеленчить телефон — недоречно жвава та оптимістична мелодія. Ніхто не поспішає відповідати, телефон усе дзеленчить. Я відчуваю, як сунуться мої попутники, шарудять газетами, знервовано стукають по клавіатурі своїх комп'ютерів. Потяг крениться та повертає, уповільнюючись, коли наближається до червоного сигналу. Я намагаюсь не підводити очей, продовжую читати газету, яку мені впхнули на вокзалі, але слова застять очі, нічого цікавого я не бачу. Натомість з голови не йде та купка одежі, яку залишили біля залізничної колії.

Вечір

Я підношу до рота бляшанку й роблю ковток джину, задалегідь змішаного з тоніком. Шипучий, гострий на смак та прохолодний напій смакує нашою першою з Томом відпусткою разом: рибальським селищем на баскському узбережжі у 2005 році. Уранці ми перепливали відстань з кілометр до невеличкого острівця в затоці, кохалися на таємних, захованих від сторонніх очей пляжах, а вечорами сиділи в барі, потягували міцний, гіркуватий джин із тоніком, спостерігали, як на пляжі під час відливів футболісти розігрують досить безладні матчі — по 25 гравців у кожній команді.

Роблю другий ковток, потім ще один; бляшанка вже порожня, але мене це не турбує — у пакеті біля ніг маю ще три. Сьогодні п'ятниця, тож мене не гризе сумління через те, що я пиячу просто в потягу. Хвала господу, уже п'ятниця! Можна розважатися.

Нас очікують дивні вихідні — так нас переконують. Сяє сонечко, на небі ані хмаринки. У минулі часи ми б, напевно, поїхали до лісу Корлі на пікнік, прихопивши газети, і увесь

би день ніжилися на ковдрі в сонячних променях, потягуючи вино. А коли б повернулися додому, запросили на шашлики друзів або вирушили до «Рози» посидіти на відкритій веранді пивного паба, впродовж дня обличчя наші б почервоніли від сонця та випитого алкоголю, а ввечері ми б попленталися додому під ручку й поснули просто на дивані.

Сліпуче сонце, безхмарне небо, немає з ким пограти, нічого робити. Жити так, як я живу на сьогоднішній день, куди важче влітку, коли забагато денного світла і так мало темряви; коли всі гуляють, коли всі кричуще, настирливо щасливі. Це виснажує, людина погано почувається, якщо не приєднується до загального щастя.

Попереду нескінченні вихідні, цілих сорок вісім пустих годин, які маю чимось наповнити. Я знову підношу бляшанку до рота, але жодної краплини не залишилося.

Понеділок, 8 липня 2013 року

Ранок

Яке полегшення знову опинитися у потягу на 8:04. І річ не в тім, що я не можу дочекатися, коли дістануся Лондона та почнеться робочий тиждень — я не надто хочу взагалі бути в Лондоні. Хочу просто відкинутися на м'яке, продавлене велюрове сидіння, відчуті тепле сонечко, що струменить крізь вікно, відчуті мірний рух потяга, заспокійливий стукіт коліс по коліях. Краще бути тут, розглядати будинки вздовж залізничного полотна, ніж у іншому місці.

Десь на середині шляху пошкоджено сигнал. Мені здається, що він узагалі не працює, бо майже завжди сигнал червоний; ми часто тут зупиняємось, іноді лише на кілька секунд, іноді на декілька хвилин. Якщо я влаштовуюсь у вагоні «Д» (як я зазвичай роблю) і потяг зупиняється на червоний сигнал (як зазвичай відбувається), мені відкривається чудовий краєвид на мій улюблений будиночок: номер п'ятнадцять.

Номер п'ятнадцять майже нічим не відрізняється від решти будинків уздовж залізничної колії: у вікторіанському стилі, суміжна із сусіднім домом стіна, два поверхи, вікна виходять на вузький доглянутий двір, який простягнувся метрів на шість до паркану, потім ще кілька метрів безхазяйної землі й далі залізничні колії. Я знаю цей будинок як власні п'ять пальців. Кожну цеглину, колір фіранок у спальні нагорі (бежевий з темно-синім візерунком). Знаю, що фарба на рамі вікна у ванній кімнаті почала лущитися, а на даху праворуч бракує чотирьох черепиць.

Ще мені відомо, що теплими літніми вечорами мешканці цього будинку, Джейсон та Джесс, іноді через засклені двері виходять на імпровізовану терасу на даху кухні. Вони ідеальна «золота пара». У нього темно-золотаве волосся, кремезна статура. Він добрий, міцний мов кам'яна стіна. А ще він любить сміятися. Вона з тих крихітних жінок-пташок: бліда білявка-красуня з коротким волоссям. Худорлявої статури, якій саме личать такі зачіски, виразні вилиці, поцятковані ластовинням, витончене підборіддя.

Поки ми застрягли на червоному сигналі, я виглядаю цю пару. Джесс нерідко вранці на терасі, особливо влітку, смакує ранкову каву. Іноді, коли я бачу її, у мене таке відчуття, що вона теж мене бачить, мені здається, що вона дивиться на мене — саме тому мені кортить їй помахати рукою. Але я надто сором'язлива. Джейсона я бачу не так часто — він здебільшого на роботі. Але навіть коли їх немає на веранді, я уявляю, чим вони зараз займаються. Можливо, сьогодні в них обох вихідний, вона ще ніжитьесь в ліжку, поки він готує сніданок. Або вони разом вирушили на пробіжку — як зазвичай роблять такі пари. (Ми з Томом колись бігали разом у неділю: я трохи швидше, ніж зазвичай ходжу, він у півсили, тільки б бігти поруч.) А можливо, Джесс зараз нагорі, у вільній кімнаті, щось малює. Чи вони разом у душі, вона опирається руками на кахель, він обіймає її руками за стегна.

Вечір

Я відвернулася до вікна від решти пасажирів у вагоні, відкрила одну з пляшечок «Ченін Бланк», що купила на платформі в Юстоні. Напій зовсім теплий, але й такий згодиться. Наливаю трохи у пластиковий келих, закручую кришку на пляшці й непомітно ховаю її в сумочку. Пиячити в потягу в понеділок неприпустимо, якщо ти не підтримуєш компанію. Я п'ю наодинці.

У потягу я бачу знайомі обличчя — з цими людьми я щотижня подорожую до Лондона та назад. Однак я не знаю, чи впізнають вони мене.

Вечір видався чарівний: теплий, але не надто спекотний, сонце повільно сідає за обрій, тіні стають довшими, і від променів сонця дерева виглядають золотавими. Потяг грохотить коліями, ми проносимося повз будинок Джейсона та Джесс — у вечірньому сонці вони промайнули, мов марево. Іноді, нечасто, я бачу цю пару, коли повертаюся додому. Якщо немає зустрічного потяга, якщо ми рухаємося достатньо повільно, тоді я можу побачити їх краєм ока на веранді. У іншому випадку — наприклад, як сьогодні — я лише собі їх уявляю. Джесс сидітиме на веранді, поклавши ноги на стіл, із келихом вина, Джейсон стоятиме поряд, у неї за спиною, поклавши руки дружині на плечі. Я навіть можу уявити дотик його рук, таких заспокоювальних та надійних, відчуті їхню вагу. Іноді ловлю себе на тім, що намагаюся пригадати, коли востаннє в мене був фізичний контакт з іншою людиною. Хоча б обійми або щире потискання руки. І серце судомиць.

Вівторок, 9 липня 2013 року

Ранок

Купа одягу, яку я помітила минулого тижня, досі там, біля колії. І виглядає він бруднішим і занапащенішим, ніж кілька

Про автора

Пола Гоукінз п'ятнадцять років присвятила журналістиці, перш ніж почати писати художні твори.

Народилася й виросла в Зимбабве, 1989 року переїхала до Лондона, відтоді мешкає саме там. «Дівчина у потягу» — її перший трилер.

Зміст

Рейчел	11	Меган	101
П'ятниця, 5 липня 2013 року.....	11	Четвер, 7 березня 2013 року.....	101
Понеділок, 8 липня 2013 року.....	13	П'ятниця, 8 березня 2013 року.....	103
Вівторок, 9 липня 2013 року.....	15	Рейчел	104
Середа, 10 липня 2013 року.....	19	П'ятниця, 19 липня 2013 року.....	104
Четвер, 11 липня 2013 року.....	21	Субота, 20 липня 2013 року.....	109
Меган	26	Анна	116
Середа, 16 травня 2012 року.....	26	Субота, 20 липня 2013 року.....	116
Вівторок, 14 серпня 2012 року.....	28	Рейчел	119
Четвер, 16 серпня 2012 року.....	30	Неділя, 21 липня 2013 року.....	119
Четвер, 20 вересня 2012 року.....	31	Понеділок, 22 липня 2013 року.....	135
Вівторок, 25 вересня 2012 року.....	34	Меган	138
Рейчел	37	Четвер, 21 березня 2013 року.....	138
П'ятниця, 12 липня 2013 року.....	37	Рейчел	141
Субота, 13 липня 2013 року.....	45	Понеділок, 22 липня 2013 року.....	141
Неділя, 14 липня 2013 року.....	48	Анна	144
Меган	53	Понеділок, 22 липня 2013 року.....	144
Вівторок, 2 жовтня 2012 року.....	53	Рейчел	146
Субота, 13 жовтня 2012 року.....	56	Вівторок, 23 липня 2013 року.....	146
Рейчел	59	Середа, 24 липня 2013 року.....	150
Понеділок, 15 липня 2013 року.....	59	П'ятниця, 26 липня 2013 року.....	152
Меган	63	Понеділок, 29 липня 2013 року.....	157
Четвер, 10 січня 2013 року.....	63	Четвер, 1 серпня 2013 року.....	163
П'ятниця, 8 лютого 2013 року.....	67	Меган	167
Рейчел	70	Четвер, 13 червня 2013 року.....	167
Вівторок, 16 липня 2013 року.....	70	Рейчел	176
Середа, 17 липня 2013 року.....	75	Субота, 3 серпня 2013 року.....	176
Четвер, 18 липня 2013 року.....	95		

Анна	181	Анна	261
Субота, 3 серпня 2013 року.....	181	Субота, 17 серпня 2013 року	261
Рейчел	182	Неділя, 18 серпня 2013 року	267
Неділя, 4 серпня 2013 року.....	182	Рейчел	268
Вівторок, 6 серпня 2013 року	190	Неділя, 18 серпня 2013 року	268
Середа, 7 серпня 2013 року.....	196	Анна	270
Анна	199	Неділя, 18 серпня 2013 року	270
Середа, 7 серпня 2013 року.....	199	Рейчел	271
Рейчел	202	Неділя, 18 серпня 2013 року	271
Середа, 7 серпня 2013 року.....	202	Анна	272
Четвер, 8 серпня 2013 року	208	Неділя, 18 серпня 2013 року	272
П'ятниця, 9 серпня 2013 року	209	Меган	278
Меган	212	П'ятниця, 12 липня 2013 року.....	278
Четвер, 20 червня 2013 року.....	212	Субота, 13 липня 2013 року	281
Рейчел	217	Рейчел	289
Субота, 10 серпня 2013 року	217	Неділя, 18 серпня 2013 року	289
Анна	220	Меган	296
Субота, 10 серпня 2013 року	220	Субота, 13 липня 2013 року	296
Рейчел	221	Рейчел	299
Понеділок, 12 серпня 2013 року ..	221	Неділя, 18 серпня 2013 року	299
Вівторок, 13 серпня 2013 року	225	Анна	305
Анна	231	Неділя, 18 серпня 2013 року	305
Вівторок, 13 серпня 2013	231	Рейчел	307
Середа, 14 серпня 2013 року	235	Неділя, 18 серпня 2013 року	307
Рейчел	243	Вівторок, 10 вересня 2013 року ...	310
Четвер, 15 серпня 2013 року.....	243	Про автора	316
П'ятниця, 16 серпня 2013 року.....	251		
Субота, 17 серпня 2013 року	257		
Неділя, 18 серпня 2013 року	259		

Літературно-художнє видання

ГОУКІНЗ Пола
Дівчина у потягу
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Р. Є. Хворостяна*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Т. М. Куксова*

Підписано до друку 18.08.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Гоукінз П.

Г74 Дівчина у потягу : роман / Пола Гоукінз ; перекл. з англ.
І. Паненко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2015. — 320 с.

ISBN 978-966-14-9254-6 (укр.)

ISBN 978-08575-2231-3 (англ.)

Рейчел щодня сідає на той самий потяг. Проїжджаючи повз затишні приміські будиночки, вона щодня бачить подружню пару, яка снідає на веранді. Рейчел подобається спостерігати за ними, адже їхнє життя видається їй більш радісним, ніж її власне. Але одного разу в цьому безтурботному раю, яким вона представляє їхню оселю, вона побачила дещо приголомшливе. Дівчина розповідає про це поліції. Та їй не вірять...

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО